

Viðurskiptini

BROT ÚR VÁGS ÚTRÓÐRARSÖGU Dánjal Jákup Mikkelsen, Jakku hjá Trinu, ella Mikkel sum hann vanliga varð róptur í Vági, sigur frá viðurskiptunum á Vágseiði, tá ið hann í árunum 1931 til 1947 passaði og koyrði rennistrongin, sleiparan sum hann rópti hann ella banan, sum hann vanliga varð róptur. Frásögnin hjá Mikkel, ið var föddur í 1912, er frá 1982. Hetta er seinni partur

Banin har hann snaraði inn í Múlagjógv

Finnur
Johansen

Konstruktiónin

Rennistrongurin var gjördur sum ein rennikrani. Grindir ella portalar vórðu settar upp fyri hvørjar 8-10 metrar. Tvørtur um Vággjógv var gjörd ein serstök konstruktión, tí boðið var so langt, og har sum sleiparin snaraði inn í Múlagjógv varð eisini gjörd ein serstök konstruktión. Grindirnar, ið vóru einar 6-8 metrar høgur og einar 4-5 metrar breiðar, vórðu settar niður á stóði, fundament, sum vórðu

stoypt úr beton ella lagaði úr gróti, öll væl fest í helluna, tey standa enn. Häddin á stöðinum er sum häddin á helluni er, summi eru einar 3-4 metrar høg. Uppundir miðjuna á yvirsyllunum á grindunum var so eitt I-stál, gangarin til rennikranan festur. Uppiá undirpartinum á gangaranum runnu 4 hjól, ið vórðu rikin av ravmagnsmotorum, og sum spálið til rennikranan hekk í. Niðurúr spálinum og uppúr húsinum vóru oyru, og ígjøgnum hesi oyru gekk ein 2½ tumma tjúkkur bóltur. sum húsið, eg sat ella stóð í, hekk í. Tað at húsið hekk í hesum bóltnum gjörði, at tað sveiggjaði eitt sindur, tá vindur var, og tað var eisini neyðugt, at tað var eitt sindur liðiligt, eitt nú tá snarað varð inn í Múlagjógv. Framúr spálinum gekk ein bummur, og vestari endi

á honum hekk í rullum, ið rullaðu á undirpartinum á gangaranum. Undir bumminum kundu so báturin ella fiskakassin hanga, og hann var útgjördur soleiðis at bæði báturin og fiskakassin kundu verða hivaðir upp og loraðir niður. Grindirnar vóru, sum sagt, einar 6-8 metrar høgur og einar 4-5 metrar breiðar. Stólparnir vóru úr U-stáli, og yvirsyllirnar úr I-stáli. Millum stólparnar, um ein triðing upp frá fótinum vóru tvörstokkar millum stólparnar, og úr miðjuni á tvörstokkunum vóru skrástívarar niður í fótin á stólpunum báðu megin. Omanfyri vóru eisini skrástívarir á stólpunum, frá tvörstokkinum og upp undir yvirsyllina, umleið ein fjórðing av longdini á yvirsyllini frá stólpanum. Millum stólpan og henda seinast nevnda skrástívara var á miðjuni

ein vatnráttur stívari. Gangararnir til rennikranan, ið vóru festir upp undir yvirsyllarnar styðjaðu grindirnar, og harumframt vóru skrástívarir frá ovaru hornunum á grindunum út á gangaran vestureftir.

Arbeiði við rennistreingin

Arbeiði hjá mær var ikki bara at koyra banan, minni enn so, tað var minsti parturin av tí. Útróður var bara um heystið, í oktober, november og kanska nakrar fáar dagar út í december. Tað eg minnst, so haldi eg ikki, at eg havi koyrt nakran bát aftaná 17. december, tí tá var so veturin komin.

Hald av rennistreinginum

Fyri at koma aftur til arbeiði hjá mær, so var mítt stóra arbeiði at halda banan, banka rust og mála.

Men tað er væl skiljandi, at tað sum ein maður kundi gera við eina so stór konstruktión, sum banin var, og sum stóð undir í salti, brimi og sjóroki, allan veturin og ein stóran part av summerinum við, gjörði lítlan mun.

Eitt summari, minnst meg rátt var tað í 1935, vóru 17 turrir dagar, tí sjálvt um tað var sól og gott veður heimi í bygdini, so var doðin av briminum so stórur undir Eiðinum, at stálið var vátt. Var kyrt og eingin doði, so sást saltið eftir skinnaranum, og málaði tú so útyvir tað, kundi tú ein mánað seinni seta ein knív innundir tað tú hevði málað frammanundan, og so datt allir flakin av aftur, tí saltlakin lá innanfyri.

Skuldi tað gerast lýtaleyst, var neyðugt at vaska saltið av fyrst, men tað hevði eg ikki útgerð til. Eg